

PROLOG:

Seděla jsem pod koněm a koukala na lidi. Hemžili se, jedli zmrzlinu, burgery a pizzu. Já hlad neměla. Odjakživa mne baví sledovat, co lidi dělají a přemýšlet o tom.

„Jsi vznešeného rodu, jmenuješ se Ludmila a narodila jsi se na svatého Václava“. To mi říká každé narozeniny můj tatínek. Letos mám už desáté. „Je zvědavá jako opice,“ směje se maminka, když vytahuji všechny příběhy o svatých a čtu si, co dělala Ludmila, Vojtěch, Václav. Jednou bych chtěla žít v té době. V době, kdy se jezdilo v kočárech, nosily se šaty se směšnými honzíky, dámy se ovívaly vějíři a možná bych byla někdy třeba ve skupině praotce Čecha, který přišel na horu Říp a...

V koni něco zarachotilo. Nad jeho levým zadním kopytem se ukázalo oko. Jsem blázen? Lekla jsem se a uskočila. Ale cosi, co bylo silnější než já, mne přimělo, abych se do toho oka podívala. Ono totiž bylo zvláštní. Modrozelené. Podívám se, jestli...

Když jsem k němu přistupovala, začalo se oko rozšiřovat a najednou mne celou pohltilo. Spolkla mne levá zadní noha koně na Moravském náměstí v Brně a já, Ludmila, která jsem vznešeného rodu, jsem náhle stála na kopci, který nebyl veliký, ale já byla obklopena zástupem zvláštních lidí, kteří vzhlíželi ke starci, držícímu v pravé ruce zahnutou hůl...